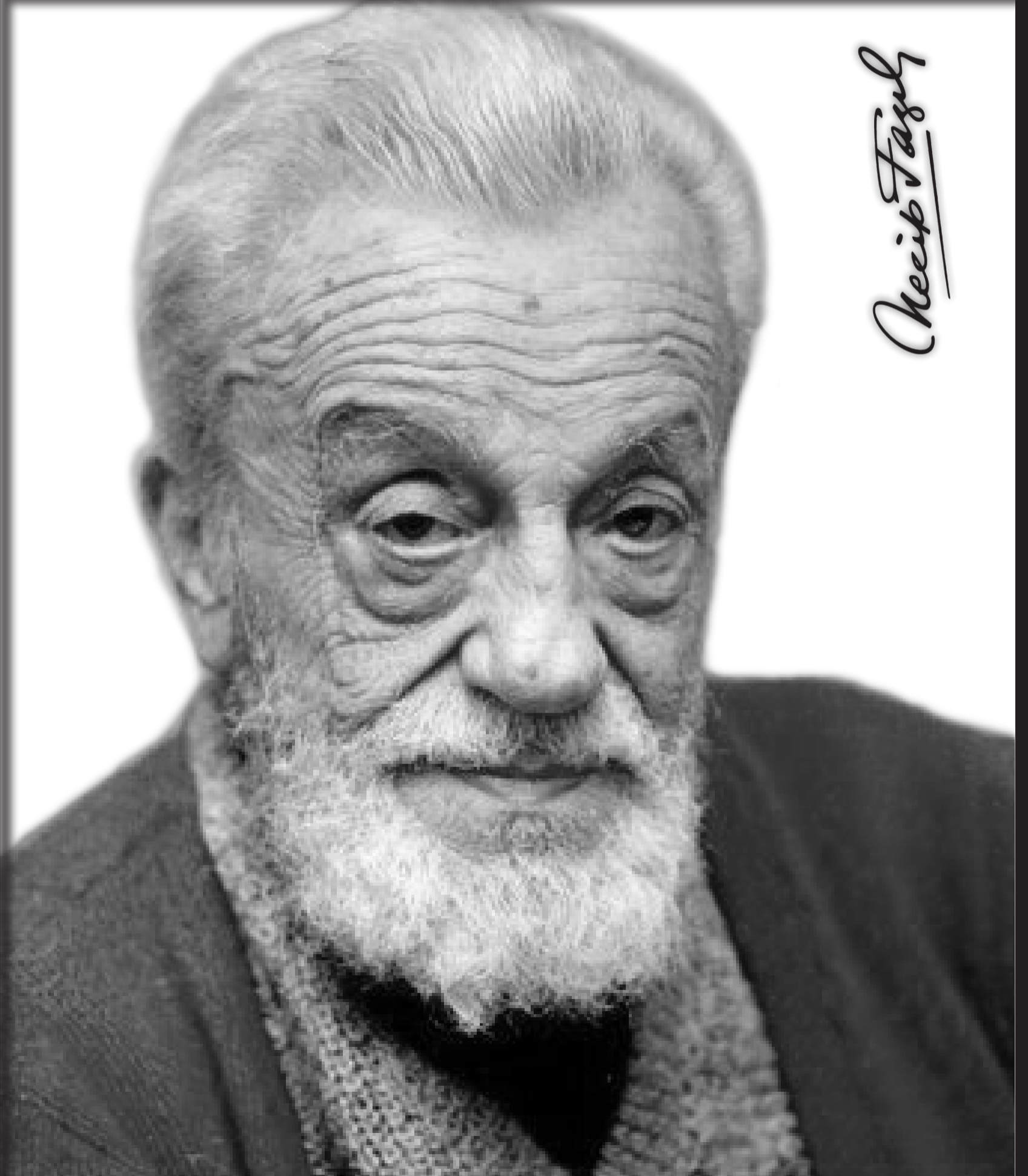

İrade

Avcılar Şehit Murat KOCATÜRK Anadolu İmam Hatip Lisesinin Edebiyat Gazetesidir.

Alişir Faşih

İRADEMİZDİR

Merhabalar.

Bildiğiniz gibi 15 Temmuz 2016 gecesi yüce milletimiz tarihindeki en ağır ihanetle karşılaştı. Ancak bu ihaneti vatan aşkıyla yoğrulmuş iradesiyle hezimete mahkûm etmesini bildi.

İşte bu mütedeyyin ve muzaffer milletin o destan yazdığı gece şehadet şerbetini içen bir kahramanının adını taşıyan okulumuzun fikir dünyasını yansıtmamızı istediğimiz gazetesi "İrade"yi dikkatinize sunuyoruz.

İrade, bir edebiyat gazetesidir. Alışlagelen okul gazetesi/dergisi biçiminden farklı olarak gazetemizi oluştururken tek gayemiz edebiyat sahasında milli ve manevi değerlerimize yer veren sanatçılarımızı konu edinmek; onların düşünce dünyasından istifade etmektir. Bu amaçla ilk sayımızı Necip Fazıl Kısakürek'e adadık. Bu yolda büyük bir şair ve dava adamı olan Üstad'ın sesi olan "Büyük Doğu" dergisini çıkarmak adına senelerce sürdürdüğü amansız mücadele bize ışık oldu.

Onun "Tohum saç, bitmezse toprak utansın!" dizesinden hareketle gazetemizde okurlarımıza gerçekten tohum olacak ve içlerinde ağaca dönüşecek nitelikte yazılar seçmeye özen gösterdik. Umarız duamız yerini bulur.

Yine belirtmek isteriz ki İrade, bu güzel ve gencecik okulun ilk tecrübesidir; ilk sayımızda hatamız olduysa hoşgörünüze sığınır, olumlu ve olumsuz her türlü eleştirilerinizin bize güç ve cesaret vereceğini belirtmek isteriz.

Esenlikler dileriz.

Berkan TATAR

AVCILAR ŞEHİT MURAT
KOCATÜRK ANADOLU İMAM
HATİP LİSESİ
EDEBİYAT GAZETESİ

Ocak 2017

Dergi Adına İmtiyaz Sahibi

Metin Pado

Editör

Berkan Tatar

Görsel Tasarım

Mehmet Hanifi Kılıç

Yazı İşleri Ekibi

Nisa Meryem TÜRKYILMAZ,
Medine Nisa KILINÇ, Enes
BENLİ, Seyitcan CULUM, Hazal
DEMİRBAŞ, Buse TAMAR,
Muhammet KAPTAN, Serhat
TOPRAK, Fatih ÇEVİK,
Muhammed Akif AKYÜREK
İletişim

E-Posta: 762179@meb.k12.tr

Tlf: 0 (212) 509 10 25

İÇİNDEKİLER

- 3-4 .. *Necip Fazıl ve Benliğin Tabulaşması*
- 4 .. *Büyük Doğu Dergisi*
- 5-6 .. *Sakarya Türküsü ve Tahlili*
- 6-7 .. *Necip Fazıl'dan Seçme Şiirler (Kaldırımlar, Bendedir,
Allah Derim, Tâ Maveradan)*
- 8 .. *Ya İstiklal Ya Ölüm- Belkız Nevim YELİMLİBAĞ*
Hz. Sümeyye (r.anha)
- 9 .. *İmam Hatipli Olmak- Av. İbrahim Halil ÇATLI*
- 10 .. *Lisanu'l-Arab- Semra Güler*

Necip Fazıl ve Benliğin Tabulaşması

Türk şiirinde modern-mistisizmin kurucusu sayabileceğimiz Necip Fazıl, 25 Mayıs 1905'te İstanbul'da doğar. Çocukluk ve gençlik dönemleri Osmanlı İmparatorluğunun parçalanma sürecindeki kaotik ortamda geçen şair, ilk şiir denemelerine 13-14 yaşlarında savaş ve bozgun psikolojisinin tedirginliğiyle başlar. Yeni Mecmua'da yayınlanan (1 Temmuz 1923) ilk şiiri Kitabe, bir bakıma Necip Fazıl şiirinin izleksel mukaddimesi gibidir. Necip Fazıl'ın kendince iki döneme ayırdığı şiirinin, aslında içeriksel öz olarak bu mukaddimeden çok fazla sapmadığını görürüz.

Şairin çoğu zaman hafakanlara varan sorgulayıcı kimliği, başlangıçtaki bohem yaşantısı ve Baudelaire-vâri bedbinliği ile beslenerek Necip Fazıl şiirinin ilk dönemini oluşturur. Bu dönemde, milli edebiyat döneminin şiirini kuran gözde biçim enstürmanı "hece vezni" ilk defa onun şiirinde poetik bir değere dönüştürerek şiirsel özün kurulmasına hizmet eder. Bu tarzın arkasında biçimsel olarak, Tekke şiirinin söyleyiş tarzı; izleksel olarak da, özellikle Baudelaire kaynaklı Fransız şiirinin etkisi vardır. İlk şiir denemelerini Heybeli Bahriye Mektebinde yapar. Hocaları arasında Hamdullah Suphi Tanrıöver ve Fransa'dan yeni dönen Yahya Kemal Beyatlı'yı görürüz.

Necip Fazıl arka arkaya üç büyük savaşın ve bozgunun yaşandığı bir dönemde şiir çalışmalarına başlamıştır. Sosyal krizler nedeniyle bu dönem şiirinin ortak paydasında sosyal bilinç ağırlıklı bir yer tutar. Milli edebiyatın böylesine bir atmosferde oluştuğunu unutmamak gerekir. Ancak devrin bu havasına rağmen Necip Fazıl'ın şiir anlayışında sosyal realizmin önemli bir payının olmadığını görürüz. Onun şiiri, toplumsal sorunlardan olabildiğince uzaklaşarak insanın bireysel varoluşunu sorgulayan iç benliğine yöneliktir. Bu yönelişin kaynaklarını Orhan Okay şöyle açıklıyor: "Şiiri kaba bir ideolojizmden veya materyalist dünya görüşünden uzaklaştırmak dileği, daha mistik ve metafizik temâyüller, yalnızlık, vehimler, sayıklamalarla görülen trajik karakter. . . Bergson felsefesi, hayatın ve insanın yeni bir yorumunu getiren egzistansiyalizm." (Okay 1989:47) Necip Fazıl, bir mizacın şairidir. Tene bürünen ben'le evren arasındaki maddi oran uyumsuzluğu şairin yaşadığı dünyayı sürekli olarak sorgulamasına yol açar. İç ve dış dünya arasında bir uzlaşma kuramadığı için her sorgulamadan büyük bir azapla çıkmıştır. Dış dünyanın büyüklüğü ve duyarsızlığı karşısında büyük yalnızlıklar ve korkularla benine çekilir. Bunun için ilk şiirleri içe dönük bireysel nitelikli ve "ben" merkezlidir. 1924 yılında Millî Mecmua'da çıkan Örumcek Ağrı şiiri onun ilk dönem şiir çizgisinin en belirgin köşe taşlarından birisidir;

ÖRÜMCEK AĞI

Duvara, bir titiz örümcek gibi,

İnce dertlerimle işledim bir ağ.

Ruhum gün boyunca sönecek gibi,

Şimdiden ediyor hayata veda.

Kalbim, yırtılıyor her nefesinde,

Kulağım, ruhumun kanat sesinde;

Eserim duvarın bir köşesinde;

Dışarda çılgınım geziyor dağ dağ

Örumcek Ağrı, genellikle şiddetli (intensive) imgeler kullanan Necip Fazıl'ın yalıtık bir zaman ve mekanda tutuklanmışlığına, ruhundaki taşlaşmaya karşı dolaylı tepkilerini veren bir şiirdir. Şair, yaşadığı dünyayla ruhu arasında bir uzlaşma kuramaz ve mevcut hayatın içerisinde ruhun yaşama imkansızlığını vurgular. Kalp, kendisini besleyecek manevi kaynaklardan uzak olduğu için her nefes büyük bir azaba dönüşür; kulaksa, büyük ruhun ayak seslerine hasret bir biçimde bekler. Sanatkâr, böylesine ruhsuz bir ortamda oluşan eserini duvar gibi taşlaşmış ortamın atıl eşyasına dönüştürürken; son dize, bu uyumsuzluğu ve arayışı öznenin dünyasındaki çılgınlığıdır. Şair, benliğini yok etmeye ve emmeye çalışan dış dünya karşısında tutunabilmenin yollarını aramaktadır. Benliğini büzmeye hiç mi hiç niyeti yoktur. Aksine "ses" ve "ruh" gibi iki önemli soyut kavrama sınırlarını sonlu olanın içerisinde sonsuz olmak ister. Üzüntüsünün sebebi; sonlu bir beden içerisinde yaşadığını bilmesidir. Necip Fazıl'ın birçok şiirinde yaratılışın bu garip trajedisinin doğurduğu ikilemin korku ve isyan dolu sesini duyarız.

Onun ilk dönem şiirleri sürekli bu sorgulamalar etrafında şekillenir. Yaşanılan dünyayı ve insanı hayatın içerisinde her yerleştirdiğinde çözemediği büyük problemlerle karşı karşıya kalır. Bunun için Necip Fazıl'ın ilk şiirlerinde, tedirgin bir ruhun gergin sesiyle karşılaşırız. Bu tedirginliğini Ağaç dergisinde yayınladığı bütün şiirlerinde görmemiz mümkündür;

BEN

Ben, meçhul gezici, meçhuller caddesinin,

Ben, korkusunda dize gelen, kendi sesinin.

Ben sırtında taşıyan, işlemedik günahı,

Allah'ın körebesi, Cinlerin padişahu.

Ben ayna ve ben hayal, ben pervane ve ben mum,

Ölü ve Münkir Nekir; baş dönmesi, uçurum.

Kendisi tarafında işlenmeyen bir günahın kefareti ödemenin mecburiyetinde kalan ve varlığının aynaya yansıyan hayalden ibaret olduğunu fark eden ben'in trajik yalnızlığının anlatıldığı bu şiirde, insanın dünya içerisindeki konumu, gözleri bağlı olan bir körebenin sürüklenişine benzetilir.

1934'ten sonra Abdülhakim Arvasi'yle tanışması onun ben merkezli şiirinin mistik bir eğilim kazanmasına yol açar. Orhan Okay'ın ifadesiyle: "Şairi, ilahi bir emanetçi olarak gören Necip Fazıl şiiri, dini ve mistik bir formülle açıklar." (Okay 1989:70) Necip Fazıl'ın şiiri, bu yüzden büyük bir varoluş mücadelesinin şiiridir ve şairin asıl amacı; mutlak hakikati (Allah'ı) büyük helezonlar çizerek aramaktır.

Şiirdeki bu mevzi değişikliklerini de göz önünde tutarak Türk edebiyatındaki en disiplinli poetikayı (şiir sanatına ait görüşlerini) 1946 yılında İdeolocya Örgüsü başlığıyla Büyük Doğu dergisinde yayınladı. Aynı yazılarını 1955 yılında yayınladığı Sonsuzluk Kervanı kitabında poetika'ya dönüştürür. Necip Fazıl'ın poetikasını birden bire oluşturmadığını; daha önce 1936 yılında Ağaç dergisinde Manzara başlığı altında ve 1943 yılında Büyük Doğu dergisinde Tanrıkulundan Dinlediklerim başlığı altında yayınladığı yazılarıyla poetikasını arayış içerisinde olduğunu görmekteyiz. 4 Nisan 1936 yılında Ağaç dergisinde çıkan Manzara isimli ilk yazısında şair "şamatayla-ses", "depreşmeyle-hareket" ve "hırıltı ile musiki" arasında uzlaşma kurmaya çalışanlara karşı büyük taarruza geçer. Birincileri kıymet hükmünde saymayan şairi kendi ifadesiyle: "bütün nezaketlerimizi, pazarlıklarımızı, temkinlerimizi, kanaatkarlıklarımızı oluruna bağlama tesellilerimizi bir tarafa bırakarak, dünya ölçüleri önünde, bu güne kadar gelmiş bütün kıymetleri (revision) çağırmanın ve temizleyici kritiği bina etmenin günü bu gündür." (Kısakürek 1936: 1) Sanat dahil her alanda yeni bir kritiğin eşiğinde gördüğümüz Necip Fazıl Manzara ismiyle çıkan diğer yazılarında bu kritiğini daha çok sanat alanına kaydırır. Bu tenkidinin neticesi orta çağ sanatımız içi olumlu; yakın çağ sanatımız için olumsuzdur. Necip Fazıl, altı ayrı makalede kronolojik bir biçimde ele aldığı Türk şiirini ciddi ve disiplinli bir eleştiriye tabi tutarak geçmiş sanatımızın müşterek hususiyetlerini aşağıdaki başlıklar altında toplar: 1. Bir dünya anlayışı, 2. Bir eşya ve hadise görüşü, 3. Bir 'güzel' ve 'doğru' hükmü, 4. Bir kemal ölçüsü, 5. Bir 'yarın' iştiağı, 6. Bir tenkid ve tayin terazisi, 7. Bir kültür bağı, 8. Bir ferdiyet örgüsü, 9. Bir cemiyet alâkası.

Necip Fazıl'ın 1955'te netleştirdiği şiire ait görüşlerini on dört bölümde ele alır. Şairlik, onun için verili olmaktan daha çok yapılan işin idrâkinde ve bilincinde olma işidir. Necip Fazıl'a göre; şairin idrâki herhangi bir insanın idrâkinden üstündür ve o ilahî bir emânetin sahibidir. Şiir anlayışında Aristo'nun mimesisinden daha çok Valery'in anlaşılmağa öte sezilebilecek tariflere doğru giden görüşünden yanadır. Müşahhas bir plan üzerine mücerret bir şiir anlayışını yerleştirir. Bu anlayışa göre kelimeler, sınırlarını içerisinde barındıran görünmenin ötesindeki görünmeyen sembolleridir. Şairin böylesine bir plan üzerine oturduğu şiiri üç noktada odaklanır:

1. Mutlak Hakikat,

2. Remzilik ve sırrılık,

3. Güzellik, heyecan, ahenk, eda.

Dikey bir önem taşıyan bu sıralamada şairin bu gayeye ulaşmak için kat ettiği yol ince ve giriftir. Uzunluğu ise, tartışma götürmez bir gerçektir. Şiirin dünyasında yalnız duyguyu 'ham' ve 'cılık'; fikri ise 'sert' ve 'kuru' bulan şairin tavrı daha çok duygudan yanadır. İçeriğe ait unsurları, kütük kelimesiyle adlandıran Necip Fazıl; estetik ve fonetik unsurları, nakış kelimesi ile karşılar. Büyük şairin her iki unsura gereken önemi vermesi gerektiğini belirtir. Şiirin iç şekline ait düşüncelerinde 'yankı yankı, çizgi çizgi ve renk renk' ibaresiyle musiki, resim ve iç mimari gibi estetiği öncelleyen sanatlara uzanır. Ses ve çizginin ritmik ve figüratif imkânlarını şiirin emrine verir. Şiirin dinle, devletle, hayatla, cemiyetle ve müspet ilimlerle kopmaz bir ilişkisinin olduğuna inanmaktadır.

Necip Fazıl'ın, düşünsel birikimlerin ve ideolojik söylemlerin açıklanmasında tercih edilen radikal imgeler yerine ideolojik düşüncelerini

adeta buharlaştırarak batık ve şiddetli imgelere dönüştürmesi şiirini, ideolojik boyuttan metafizik boyuta taşıyarak evrensel bir duyuş karakteristiği kazanmasını sağlamıştır. Sehl-i mümteni'ye varan şiir anlayışıyla döneminde ve döneminden sonraki şairler üzerinde büyük etkisi bulunur. Çok yönlü bir sanatkar olan Necip Fazıl'ın şiir kitapları: *Örümcek Ağı* (1925), *Kaldırımlar* (1928), *Ben ve Ötesi* (1932), *101 Hadis* (1951), *Sonsuzluk Kervanı* (1955), *Çile* (1962), *Şiirlerim* (1969), *Esselâm* (1973) adlarını taşımaktadır.

Kaynakça: "Yeni Türk Edebiyatı El Kitabı (1839-2000), Editör Ramazan Korkmaz, Grafwiker Yayınları, Ankara, 2011, s. 252-256."

Büyük Doğu Marşı

*Allah'ın seçtiği kurtulmuş millet!
Güneşten başını göklere yükselt!
Aylanır, kim sana atarsa kement,
Ezel kuşatılmaz, çevrilmez ebet.*

*Allah'ın seçtiği kurtulmuş millet!
Güneşten başını göklere yükselt!*

*Yürü altın nesli, o tunç Oğuz'un!
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun.
Nur yoklu izinden git, KILAVUZ'un!
Fethine çık, doğru, güzel, sonsuzun!*

*Yürü altın nesli, o tunç Oğuz'un!
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun.*

*Aynası ufkumun, ateşten bayrak!
Babamın külleri, sen, kara toprak!
Şahit ol, ey kılıç, kalem ve orak!
Doğsun BÜYÜK DOĞU, benden doğarak!*

*Aynası ufkumun, ateşten bayrak!
Babamın külleri, sen, kara toprak!*

1938

Necip Fazıl Kısakürek'in 17 Eylül 1943'te yayımlamaya başladığı Büyük Doğu mecmuası 5 Haziran 1978'e kadar aralıklarla yayın hayatına devam etmiştir. 35 yıllık süre içerisinde toplam 16 devre ve 512 sayı olarak yayımlanmıştır. Necip Fazıl'ın şahsiyetiyle güçlü bir edebî üsluba sahip olan dergi Tek Parti iktidarı ve Demokrat Parti iktidarı dönemlerinde muhafazakâr ve millî muhalefetin sesi olmuştur. Necip Fazıl, Büyük Doğu dergisinin çıkış sebebini, ülkedeki düşünce ve ideoloji bakımından eksikliğin giderilmesine katkı sağlamak olarak görür. Büyük Doğu, aynı zamanda Necip Fazıl'ın kurduğu "Büyük Doğu Hareketi" düşünce sisteminin de adıdır. Ana hatlarıyla dergideki "İdeolocya Örgüsü" köşesinde açıkladığı bu düşünce sistemiyle Necip Fazıl, özgül bir tarih muhasebesi, devlet anlayışı, estetik bakış ve fikrî duruş ortaya koymaya çalışır.

1960'lı yıllardan itibaren derginin muhalefet eksenine o dönem dış tehdit olarak görülen komünizm karşı şekillenmiş ve anti-komünist propagandalara ağırlık verilmiştir. Dergideki yazılar politikadan sanata, ekonomiden felsefeye, dinden tarihe kadar çeşitli konu başlıklarından meydana gelmektedir; fakat uzun yayım dönemi boyunca Kısakürek'in değişen politik çizgisine ve dönem şartlarına göre mecmuaların konu ağırlıkları dini, siyasi, edebî vb. olmak üzere farklılık göstermiştir. Dergi, daha çok başyazar Necip Fazıl ile anılmasına rağmen 35 yıllık uzun dönem boyunca birçok değerli ve etkili isme sayfalarını açmıştır. Sait Faik, Özdemir Asaf, Oktay Akbal, Salih Murat Uzdilek, Bedri Rahmi Eyüboğlu, Peyami Safa, Nurettin Topçu, Nihal Atsız, Cemil Meriç, Şevket Eyyi, Sezai Karakoç, Sabahattin Zaim gibi daha nice isim gerek kendi isimleriyle gerek müstear adlarla birçok yazı kaleme almışlardır.

SAKARYA TÜRKÜSÜ

*İnsan bu, su misali, kıvrım kıvrım akar ya;
Bir yanda akan benim, öbür yanda Sakarya.*

*Su iner yokuşlardan, hep basamak basamak;
Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak.*

*Her şey akar, su, tarih, yıldız, insan ve fikir;
Oluklar çift; birinden nur akar; birinden kir.*

*Akıшта demetlenmiş, büyük, küçük, kâinat;
Şu çıkan buluta bak, bu inen suya inat!*

*Fakat Sakarya başka, yokuş mu çıkıyor ne,
Kursundan bir yük binmiş, köpükten gövdesine;*

*Çatlıyor, yırtınıyor yokuşu sökmek için.
Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin?*

*Rabbim isterse, sular büklüm büklüm burulur,
Sırtına Sakaryanın, Türk tarihi vurulur.*

*Eyvah, eyvah, Sakaryam, sana mı düştü bu yük?
Bu dâva hor, bu dâva öksüz, bu dâva büyük!..*

*Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!
Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?*

*İnsandır santıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,*

*Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.*

*Şimdi dövün Sakarya, dövünmek vakti bu ân;
Kehkeşanlara kaçmış eski güneşleri an!*

*Hani Yunus Emre ki, kıyında geziyordu;
Hani ardına çil çil kubbeler serpen ordu?*

*Nerede kardeşlerin, cömert Nil, yeşil Tuna;
Giden şanlı akıncı, ne gün döner yurduna?*

*Mermerlerin nabzında hâlâ çarpar mı tekbir?
Bulur mu deli rüzgâr o sedayı: Allah bir!*

*Bütün bunlar sendedir, bu girift bilmecele;
Sakarya, kandillere katran döktü geceler.*

*Vicdan azabına eş, kayna kayna Sakarya,
Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya!*

*İnsan üç beş damla kan, ırmak üç beş damla su;
Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş pusu.*

*Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek;
Siz, hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?*

*Kafdağını assalar, belki çeker de bir kıl!
Bu ifritten sualin, kılını çekmez akıl!*

*Sakarya; sâf çocuğu, mâsum Anadolu'nun,
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun!*

*Sen ve ben, gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız;
Rengimize baksınlar, kandan ve çamurdanız!*

*Akrebin kiskacında yoğurmuş bizi kader;
Aldırma, böyle gelmiş, bu dünya böyle gider!*

*Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz;
Sen kıvrıl, ben gideyim, Son Peygamber Kılavuz!*

*Yol onun, varlık onun, gerisi hep angarya;
Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!..*

Necip Fazıl KISAKÜREK

Şiirin yazılış tarihi ve vesilesi: Necip Fazıl, "Sakarya Türküsü"nü 1949 yılında trenle bir Ankara dönüşü bozkırlar arasından yol boyunca kıvrıla kıvrıla akışını seyrettiği Sakarya nehrinin verdiği ilhamla yazmış.

Konu: Şiirde bireysel ıstıraplar yerine toplum sorunları ön plandadır. Sosyal bir ülkü dillendirilir. Şiirin konusunu, Türk milletinin 1949 yılındaki durumudur.

Bir aksiyon ve dava adamı olarak Necip Fazıl'ın cemiyet şiirlerinin başlıcalarından biri "Sakarya Türküsü-1949" (Çile, s.312) dır. O, bu şiirinde Büyük Doğu'yu kuracak olan neslin dava çilesini Sakarya nehri temsilciliğinde, onunla özdeşleştirerek veriyor.

Necip Fazıl, Anadolu Oğuz Türklerinin tarihini, hâlini, geleceğini değişik çağrışımlarla özetliyor. Taliplisi olduğu Büyük Doğu'yu kurma mücadelesi kolay değildir.

Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak.

Yorulmadan, zahmet, çile çekmeden, büyük bir mücadele vermeden bu davayı kazanmak mümkün değildir. Şiirde Büyük Doğu ideali açısından bir tarih felsefesi ve yorumu yapılır.

Her şey akar, su, tarih, yıldız, insan ve fikir;

Oluklar çift; birinden nur akar, birinden kir.

Burada Hz. Âdem' den bu yana devam edip gelen Hak-batıl mücadelesine değiniliyor. Hak ve batıl, hep yan yana birlikte birbirleriyle mücadele ede ede gelmektedir. Bu, Kıyamete kadar da sürecektir. Dolayısıyla bu mücadelenin dışında kalmak mümkün değildir. Mücadelenin gereği olan neyse o yapılacaktır.

"Fakat Sakarya başka, yokuş mu çıkıyor ne,

Kursundan bir yük binmiş, köpükten gövdesine;

Çatlıyor, yırtınıyor yokuşu sökmek için.

Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin ?

Rabbim isterse, sular büklüm büklüm burulur,

Sırtına Sakarya'nın, Türk tarihi vurulur."

Nehrin yokuşa doğru akma mücadelesi, olmazları oldurma inadı ve azmidir. Necip Fazıl, şiirinde etkiyi ve vurguyu genellikle paradoksal bir yapı içinde ortaya koyar. Burada da o var. Nehir aşağı doğru akar, yokuşa doğru akmaz. Ama Sakarya; ki Sakarya'nın temsilciliğinde Türk milleti, tarih boyunca hep sırtına kursundan ağır yükler yüklenerek büyük işler başarmıştır. Hep imkânsız görüne talip olmuştur. Azim ve kararlılıkla her işin üstesinden gelmiştir.

Türk milletinin tarihî gidişatı ve seyri hep Pozitivizme, fiziğe karşı imanın zaferini ortaya koyar. Maddeye karşı mana önceliği. Kafasını hiçbir zaman pozitivist mantığa göre kurgulamamıştır. Görünen sebeplere göre sonucu hesaplamamıştır.

Dolayısıyla determinizme esir olmadığı için hep hür kalmıştır. Malazgirt Savaşında büyük komutan Alparslan, 250.000 kişilik en modern silâhlarla mücehhez Bizans ordusuna karşı 50.000 kişiyle bir şey yapılamaz; bu sebeplerden zafer gibi bir sonuç çıkmaz, diye düşünseydi bugün buralarda; Anadolu'da, Türkiye'de olmazdık. Öyle "düşünmedi". "İnandı" ve başardı. Tarihte bir çok örnek var buna. Necip Fazıl'ın yukarıdaki mısralarda verdiği son örnek de Millî Mücadeledir.

“Rabbim isterse, sular büküm büküm burulur,

Sırtına Sakarya'nın, Türk tarihi vurulur.”

Mısralarıyla Millî Mücadelenin destansı boyutuna değiniyor. 1912 Balkan savaşları, 1914 Birinci Dünya Savaşı, 1919 Millî Mücadele süreci içinde taş üstünde taş, omuz üstünde baş kalmamıştı. İngiltere, Fransa, İtalya, Yunanistan ülkeyi fiilen işgal etmiş, en modern silâhlarla boğazımıza dayanmış bir hâlde, her şeyin bittiği sanıldığı bir anda necip Türk milleti, ruhunda barındırdığı tam bağımsız ve bağlantısız, hür yaşama isteğiyle son bir Kuvâ-yı Milliye hamlesiyle ayağa kalktı, şanlı bir direnişle ülkesini emperyalist batılı işgalcilerden temizledi.

Burada da Necip Fazıl'ın dediği gibi görünen sebeplere itibar etmeyişi ve yalnızca Allah'a dayanma inancı belirleyici olmuştur. O şartlarda görünen sebeplere göre direniş ortaya koymak delilik, çılgınlık olarak görülebilirdi. Nitekim mutlak iman teslimiyeti yerine pozitivist mantığın kıskacında sıkışmış kişiler, başta Atatürk olmak üzere Kuvâ-yı Milliyeceilere maceracı, serüvenci, çılgın, eşkıya diyorlardı.

Ama Necip Fazıl'ın deyimiyle Allah isterse sular büküm büküm burulur, yani en olmayacak şeyler olur, imkânsız mümkün hâle gelir. Burada Kur'an'da geçen “Kün feyekün” (Allah ol! der ol.) ifadesinin bir açılımı var. Pozitivizm, determinizmi esas alır. Yani görünen fiziksel sebepler ne ise sonuç da ona göre ortaya çıkar.

İslam imanında ise sebepler ne olursa olsun Allah'ın dediği olur. Buna göre görünüşte hiç olmayacak gibi görünen şeyler de Allah isterse hemen oluverir. Bu bağlamda Türk milleti, Sakarya'nın yani Anadolu'nun sırtına kendi mührünü vurur, bu topraklar üstünde millî hâkimiyetini sağlar.

Türk milleti, mukaddes yükün hamalıdır. Fakat bu hamallık, Allah rızası için, karşılık beklemeden, tam bir fedakârlık ve feragat içinde yapılan hamallıktır. Bu çalışma ve fedakârlığın sonunda rütbe ve mal gibi verilecek maddî bir ücret yoktur.

Şair, hâle ve maziye birlikte bakıyor. Hâlin kötü durumuyla mazinin parlak durumu arasında mukayese imkanı veriyor. Tarihin derinliklerine gömülmüş, kehkeşanlara kaçmış eski güneşler, tarihî Türk büyükleridir. Anadolu'nun manevî mimarlarından Yunus Emre, tozu dumana katan akıncı orduları; yani Necip Fazıl'ın anlayışıyla mana ve madde kahramanları. Bu arada coğrafi anlamda yine büyük Osmanlı hinterlandını üç nehrin simgeselliğinde veriyor: Sakarya, Nil ve Tuna.

Sakarya, Anadolu'nun Nil, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'nın Tuna da Balkanların simgesidir. Buralar, Osmanlı'nın hâkimiyet alanlarıdır. Şair, Türk-İslam tarihinin ihtişamını ve bugün onlardan eser kalmayışını değişik unsurlarla hatırlatırken, hem bir hayıflanma içindedir hem de yeni bir hamle için zemin oluşturmaktadır.

Bu, yeni nesle tarihsel anlamda özgüven oluşturma zeminidir. Büyük bir tarihi yapan milletin çocukları tarihî misyonuna uygun olarak yeniden Büyük Doğu'yu kurabilir.

“Giden şanlı akıncı, ne gün döner yurduna?”

Sorusu aynı zamanda bir çağrıdır. Şanlı akıncıların Türk yiğitlerinin yeniden dirilerek milletini içinde bulunduğu zillet hâlinde kurtarıp tekrar tarihin efendisi yapma isteği saklı burada. Bu zillet halini:

“Öz yurdunda gariptir, öz vatanında parya!”

Mısraı açıkça ortaya koyuyor. Bu gariplik ve paryalık hâli, milletin kendi ruhuna ve değerlerine uygun bir yönetim kademesinden yoksunluğu, millet ve yönetici tabakası arasındaki uyumsuzluğu, bürokrat/aydın kesiminin Türk milletinin ruh köküne ters tutumunu içeriyor.

“Bir hayata çattık ki hayata kurmuş pusu.

Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek;

Siz hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?”

“Bir hayata çattık” ifadesindeki hayat millî ve manevî değerleri dışlayan, materyalist ve pozitivist; hatta totaliter baskıcı bir hayattır. Şair, Türk milletinin bu evsafa yöneticiler tarafından yönetilme durumuna düşürülmesine değiniyor. Bu hayat bir başka hayata pusu kurmuştur.

O bir başka hayat da Türk milletinin tarih boyunca sürdürdüğü millî ve manevî değerlerle örülmüş yerli olan kendi hayatıdır. Batıdan ithal edilmiş yabancı hayat biçimi, yerli hayat biçimini avlamak üzere pusu kurmuştur. Yerli hayatı öldürerek yok edecektir. Bu, şairin anlayışına göre din düşmanlarının, ateistlerin, komünistlerin, kökten batıcıların bu vatan topraklarından dinî, millî, geleneksel hayat izlerini tamamen yok etme savaşıdır.

Maddeci bir hayatın manacı bir hayatı bastırması sadece dünyayı esas alanların, hem dünya hem ahreti esas alanlar üzerinde baskı kurması meselesi üzerinde duruyor şair.

“Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek;”

Mısraı bunu işaret ediyor. “Ölümlü yalan”, sadece dünya ile sınırlı olan düşünme ve yaşama biçimidir. Dünyadan öncesini ve sonrasını yok sayan yaklaşım biçimi. Bir başka ifadeyle din dışı bir hayat kurgusuna sahip olanların dünya görüşü. Bu, ölümlü bir yalandır; fanidir, geçicidir, hakikat ve doğru değildir. Bu gelip hâkim olmuş; ölümsüz gerçek olan İslamî düşünüş ve yaşayış biçimi gitmiştir. Fakat şair;

“Siz hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?”

Diyerek ölümlü yalan sahiplerinin ebediyen ölüme mahkûm olduklarını, dirilme imkânlarının kalmadığını söylüyor. Sadece dünyaya, maddeye, tensel hazlara, biyolojik gereksinmelerine bağımlı bir hayat sürenleri, Allah ve ahret inancı olmayanları “hayat süren leşler” olarak tanımlıyor ve bunların hayatlarını da hayat olarak görmüyor. Bunların ebediyen dirilemeyeceklerini belirtiyor. Bu ebediyen dirilememek iki biçimde anlaşılabilir:

İslam hakikatinden uzak oluşları ve cehennemde sonsuza dek kalacak olmaları.

Necip Fazıl, şanlı tarih ile sefil hâl arasında gidip gelerek, değerlendirmeler ve mukayeseler yaparak yeni Oğuz nesline yeniden diriliş çağrısı yapıyor:

“Yol onun, varlık onun gerisi hep angarya;

Yüz üstü çok süründün, ayağa kalk Sakarya!”

...

Kaynakça: Şiir Tahlilleri 1, Prof. Dr. Nurullah ÇETİN, Öncü Kitap, Ankara, 2008.

KALDIRIMLAR

**Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saplanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.**

**Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.**

**İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Santıyorum, her sokak başını kesmiş devler...
Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyiyor;
Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler.**

**Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.**

**Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!
Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!**

*Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer tâkı, gölgeden taş kemerler.*

*Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim;
Gündüzler size kalsın, verin karanlıkları!
Islak bir yorgan gibi, sımsıkı bürüneyim;
Örtün, üstüme örtün, serin karanlıkları.*

*Uzanıverse gövdem, taşlara boydan boya;
Alsa buz gibi taşlar alnımdan bu ateşi.
Dalıp, sokaklar kadar esrarlı bir uykuya,
Ölse, kaldırımların kara sevdalı eşi...*

BENDEDİR

*Ne azap, ne sitem bu yalnızlıkta,
Kime ne aşılamaz duvar bendedir.
Süslenmiş gemiler geçse açıktan,
Sanırım gittiği diyar bendedir.*

*Yaram var, havanlar dövemez merhem;
Yüküm var, bulamaz pazarlar dirhem.
Ne çıkar, bir yola düşmemiş gölgem;
Yollar ki Allaha çıkar, bendedir.*

ALLAH DERİM

*Sırtımda, taşınmaz yükü göklerin;
Herkes koşar, zıplar, ben yürüyemem!
İsterseniz hayat aşımı verin;
Sayılı nimetler bal olsa yemem!*

*Ey akıl, nasıl delinmez küfen?
Ebedi oluşun urbası kefen!
Kursa da boşluğa asma köprü, fen,
Allah derim, başka hiçbir şey demem!*

TÂ MAVERÂDAN

*Rüzgâr öyle esti, öyle esti ki,
Her şey uçup gitti, kaldı Yaradan.
Ayna düştü, hayal, perdelerdeki
Bir akiscik gibi çıktı aradan.*

*Sırtımı uykuda dürtüyor bir el;
Fırla yatağından koşar adım gel!
O bir minicik zar, kabuğunu del!
Seni çağıran var, tâ maverâdan!*

Çizim: Mehmet Hanifi KILIÇ

YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM

Türk Milleti var olduğu andan itibaren bağımsızlığına düşkün bir millet olarak bilinir. Bunun sayesinde ki tarihi boyunca bağımsızlığına engel olan her türlü zorluğun üstesinden gelmeyi başarmıştır. 15 Temmuz da bunun en büyük kanıtıdır.

15 Temmuz 2016... Türk milletinin birbirine adeta bir zincirin halkaları gibi kenetlendiği o gece... Genci, yaşlısı, kadını, çocuğu, sağcısı, solcusu kısacası her kesimden insanımızın gözünü kırpmadan hayatını feda ettiği o gece...

15 Temmuz, Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi için önemli bir dönüm noktası olmuştur. Türk Halkı'nın ve demokrasinin bir kere daha galip geldiği mücadeledir. Tanklara ve silahlara aldirmayıp vatan hainlerine karşı dur diyen Türk Halkı'nın azmi ve kararlılığı bir kez daha görülmüştür. Ezan sesleriyle birlikte kefenini alıp sokaklara çıkan aziz Türk Milleti vatan sevgisini ve birlik beraberliğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Darbe girişimi güzel ülkemizi senelerce geriye götürerek kaynaklarımızın tükenmesine, elimizdeki imkânların yok olmasına neden olabilirdi. Demokrasi rafa kal-dırılırdı. İdare ve mahkemeler bağımsızlığını yitirir, yönetime askeri güçler el koyabilirdi. Ancak demokrasi ve birlik beraberlik bilincinde olan milletimiz mücadele etti ve buna izin vermedi. Ölümünden korkmadı ki şüphesiz o kader gecesinde kahramanlık sahnelerinde başrol oynayanlar için ölüm bir çıkış ya da son değildi.

Kısacası 15 Temmuz, milletimizin din, dil, ırk, siyasi görüş, yaş ve cinsiyet fark etmeksizin kibirlenen vatan hainlerine karşı Türkiye Cumhuriyeti'nin sahipsiz olmadığını gerekirse her ferдинin kanının son damlasına kadar savaşıacak ve mücadele edecek güçte olduğunu göstermiş ve tarihte şanlı bir zafer olarak yerini şimdiden almıştır.

9/D Belkız Nevim YELİMLİBAĞ

SÜMEYYE (r.anha)

Allah'ım, Yâsir ailesine rahmet ve mağfiret ihsan et!

Hız. Sümeyye, İslam tarihinde Allah yolunda canını feda ederek şehit olan kadınların ilkidir. O, hem şehadet mertebesini kazandı, hem de bu kervanın ilki olma bahtiyarlığına erdi .

Sümeyye (r.anha), Ebu Huzeyfe'nin cariyesiydi . Ebu Huzeyfe onu, Yemen'den gelen ve kendisine sığınan Yâsir ile evlendirmişti. İşte büyük sahâbi Ammar bin Yâsir (r.a.) bu evlilikten doğdu.

Bu bahtiyar ailenin her ferdi İslamiyet'i daha ilk zamanlarda kabul etmişlerdi. Akabinde de akıl almaz işkencelere maruz kalmışlardı. Kendilerini koruyacak birinden mahrumdular. Bu sebeple insafsız müşrikler onlara işkencenin en acısını tattırıyor, güneşin en tesirli olduğu bir zamanda kızgın taş ve kumların üzerine yatırıyorlardı.

Bir defasından yine onlara işkence yapıyorlardı. Peygamberimiz üzerlerine geldi. Bütün bu çileye sırf Müslüman oldukları için maruz kalan bu bahtiyar aileyi şöyle müjdeledi:

"Sabredin ey Yâsir ailesi, sabredin ey Yâsir ailesi! Sizin mükâfatınız cennettir. Sabredin ey Yâsir Ailesi..."

Yâsir (r.a.) büyük bir teslimiyet içerisinde, sadece öğrenmek için, "Vakit hep böyle mi geçecek, ya Resulallah?" diye sordu. Peygamberimiz, "Allah'ım, Yâsir ailesine rahmet ve mağfiretini ihsan et!" diye duada bulundu. Bu, onları teselliye yetmişti.

Aradan birkaç gün geçmişti. Yeterince yaşlı ve bakımsız olan Hz.Yâsir daha fazla dayanamadı. Ruhunu teslim ederek erkeklerden ilk şehit olma bahtiyarlığına erişti.

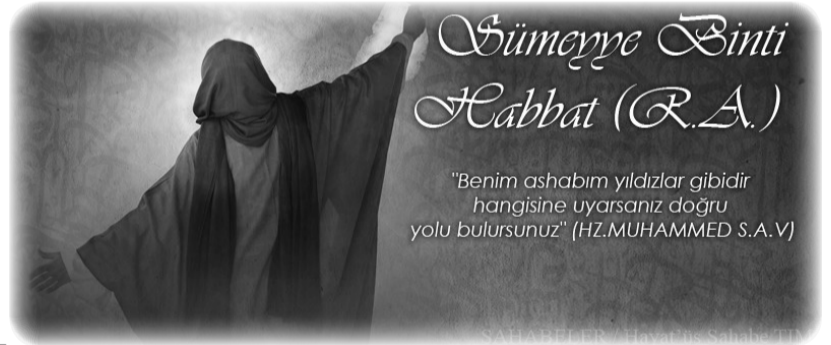
Hayat arkadaşının şehit olması, kendisinin ve çocuklarının hâlâ gözü dönmüş müşriklerin elinde bulunması, Hz.Sümeyye'yi bir hayli yıpratmıştı. Kendisinin de bu insanlık dışı muamelelere daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Bir gün Ebû Cehil yanına geldi. Ona bir hayli işkence etti. Dininden dönmeye zorladı. Fakat ne yaptıysa onu küfrün karanlığına döndüremedi. Sonunda bu yaşlı kadına hakarete bulundu, "Sen ancak güzelliği hoşuna gittiği için Muhammed'e iman ettin!" dedi.

Hız.Sümeyye bu harekete dayanamadı, Ebû Cehil'e ağır laflar söyledi. Ebû Cehil iyice kudurdu. Elindeki mızrağı bu mübarek kadına saplayarak onu şehit etti. Sonra da onun oğullarına dönerek işkenceye devam etti.

Sonradan Hz.Ammar işkenceden kurtuldu. Resulullah'ın huzuruna çıktı. Durumu ona haber verdi. Peygamberimiz büyük bir üzüntü içerisinde ellerini semaya kaldırdı ve "Allah'ım Yâsir ailesinden hiç birisine ateşle azap etme!" diye duada bulundu.

Ammar (r.a.), Bedir Savaşı'na katılmıştı. Ebû Cehil bu savaşta öldürüldü. Peygamberimiz, Ammar'a hitaben, "Cenab-ı Hak, annenin katilini öldürdü!" buyurdu.

Kaynakça : Sahâbiler Ansiklopedisi, Haz. İhsan Atasoy, Mehmet Paksu, Cemal Uşşak, Zeki Sarıtoprak, Nesil Yayınları, İstanbul, 2011

İMAM HATIPLİ OLMAK

Av. İbrahim Halil ÇATLI

İmam hatipli olmak; Yaşadığı zamanın, mekânın ve toplumun önderi, lideri ve rehberi olmaktır. İlkeli, dürüst, ahlaklı, sorumluluk sahibi, örnek kişi olmak ve duruşa sahip olmaktır. Erdemli olmak, ihsan üzere yaşamaktır. Hayatın içerisinde aktif, etken ve öncü olmaktır. "Ben" değil "biz" anlayışı ile yaşamak, hayatın işleyişinde "özne" olmaktır. Ancak ve ancak Allaha inanıp, Allaha kul olma, Allah için yaşamaktır. İman üzere yaşayıp iman üzere ölmektir. Kuramı kendine rehber, peygamberi kendine önder edinerek hayatı kuran ve sünnetle yaşamaktır.

Dava sahibi olmak ve dava adamı olmaktır. Hayatın hak ile batıl mücadelesi olduğunu bilip, haktan yana, batıla karşı durmaktır. Sahip olduğu iman ile mücadele etmektir. "Bu davada kim var?" Diye sorulduğunda tereddüt etmeden "ben varım" diyebilmektir. Bir elime ayı bir elime güneşi verseniz davamdan vazgeçmem diyebilmektir. Çağa ve geleceğe haykırmaktır. Mümince, Müslümanca bir hayat için direnmektir. Yaşamak ve yaşatmak için mücadele etmektir.

Namazla günde beş kez dirilmek, ümitsizliğin haram olduğu bilinci ile ümitvâr olmaktır. İman ve ümit sermayesi ile yaşamaktır. Okuma ve teheccüt ile ruhen yenilenmektir. Karanlığa ve cahilliğe meydan okuyabilmektir. Ölümün nefesinden korkmamak, şehit olmak, şehadet şerbeti içmeyi arzu edinmektir.

Düşmanlarının kendisine "Muhammed'ul-Emin" dedikleri peygamberin varisi ve ümmeti olduğunun şuru ile emin kişi olmaktır. Zamanın, mekânın, eşyanın ve tüm yaratılanların miras değil, emanet olduğunu, kendisinin de emanetçi olduğunun idrak ve şuurunda olmaktır.

Genelde tüm insanlığa, özeld ümmeti Muhammed'e hizmet etmektir. İslam medeniyet ve kültürünü yaşamak ve yeniden inşasında bir nefer olarak çalışmaktır. Yaşadığı çağı ve geleceği inşa etmektir. Hiç ölmeyecek gibi bu dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışmanın ölçüsünde yaşamaktır. Beşikten mezara kadar öğrenci olmaktır. Her işi besmele ile başlayıp hamd ile bitirmektir. Tefekkür ve tevekkül üzere bulunmaktır.

Tarih bilinci ile tarihine sahip çıkıp, düşmanlarının tarihi asla unutmadıklarını da bilmektir. Firavunlara, nemrutlara, tağutlara ve zalimlere karşı elif gibi dimdik durmaktır. Musa'nın yanında firavunların karşısında olmaktır. İslam'ın verdiği izzet, şeref ve onurla yaşamaktır.

Ümmet için çalışmak, ümmet için dertlenmek ve ümmet için gözyaşı dökmektir. Muhacir kardeşlerine ensar olmaktır. İnsanlığın kurtuluşu için çalışmak ve dua etmektir. İnsanlara çare olabilmek, ümit olmak ve yardımcı olmaktır. Hakkı ve sabrı yaşayıp, hakkı ve sabrı tavsiye etmektir.

İmam hatipli olmak idealist olmak, hizmet ve rahmet insanı olmaktır. Bedrin aslanı ve Asım'ın nesli olmaktır.

İşte bu kimlik, bilinç ve inançla yaşadıkça imam hatiplisin. İmam hatipli olmak diploma sahibi olmak değil, mesuliyet sahibi olmak, bu bilincin gerektirdiği vizyon, misyon ve duruşa sahip olmaktır.

İşte imam hatipli olmak budur.

İmam hatiplim!

Sen Habil'sin, İsmail'sin, Bilal'sin, Sümeyye'sin, Asiye'sin, Ebubekir'sin, Ömer'sin, Osman'sın, Ali'sin. Sen Fatih'sin, Kanuni'sin, Yavuz'sun. Sen Mimar Sinan'sın, Yunus Emre'sin, Mevlana'sın.

İmam hatiplim!

Sen, Hz. Âdem'den başlayıp, Hz. Muhammed(S.A.V)'e kadar tüm peygamberlerin öncülüğünde ve kutsal kitapların rehberliğinde başlayıp, kıyamete kadar devam edecek olan kutsal yürüyüşün yolcususun. Bu yol Kur'an ve sünnete dayanan yoldur. Bu yol inancın, zaferin yoludur. Bu yolda ne durmak ne yorulmak ne tereddüt etmek ne de şüphe etmek vardır.

Durma! Aşkla, azimle, zaferle bu kutsal yolda yürü. Sen önder olarak, lider olarak yürü, yürüyecek bu millet senin arkandan.

Sen İstanbul'u fetheden ve Roma'yı da fethedecek ruhsun.

İmam Hatiplim! Kalk, uyan ve uyandır.

Kaynakça: <http://www.isikhukuk.com/?pnum=32&pt=%C4%B0MAM+HAT%C4%B0PL%C4%B0+OLMAK>

LİSÂN' UL ARAB

Allah (azze ve celle) ne zaman elçiler gönderse, görevlerinde onlara yardımcı olmak için beraberinde insanların inanmalarını kolaylaştıracak mucizeler de gönderdi. Mesela Salih (a.s)' a kayanın içinden çıkan bir deve gönderiyor, deve bütün bir gölü bir yudumda içiyor. Musa(a.s) asasını denize vuruyor ve inananların geçebilmesi için yol açılıyor denizin ortasından. Yunus (a.s)' ı balığın karnından çıkararak, İsa (a.s)' a ölüyü diriltme mucizesini bağışlayan Allah, Hz. Muhammed' e ise "mesaj" ı veriyor ve biz ona "Kur'an" diyoruz.

Kur'an hem mesajın kendisi hem de mucizedir. Salih (a.s) bir mesaja sahipti ve ayrıyeten bir mucizesi vardı. Musa (a.s) da. Hem mesaj hem mucize. Yani iki şey. Allah Rasulü Muhammed (a.s) durumundaysa Allah ne yaptı? "Tek şey". Allah'ın diğer elçilere verdiğiyle arasında bir fark var. Çok temel bir fark ve bu fark şöyle özetlenebilir:

Allah'ın önceki peygamberlere verdiği şey, gözlerin görmesi için bir şeydi. Ancak Allah Rasulü Muhammed'e verdiği şey ağırlıklı olarak kulağın dinlemesi için olan bir şey.

Evvelki bir peygamberin döneminde yaşayacak kadar kıymetli olsaydık, diyelim ki İsa (a.s)' ın mucizesini görseydik ve çocuğumuza Hz. İsa'nın Allah'ın bir elçisi olduğunu öğretseydik – çünkü bu mucizeleri sergiledi ve gözlerimizle gördük- çocuğumuz bize inanırdı ve onun çocuğu büyüdüğünde o da aynı şeyi ona öğretirdi. Sonra onun çocuğu da onun çocuğuna.

Gözleriyle gören ilk kişi farklı bir imana sahip; çünkü kendi gözleriyle gördü. Fakat torununun torununun torunu farklı bir imana sahip. O, anne ve babası anlattığı için inanır ama kendi gördüğü bir şey değildir. Bir yandan Kur'an mucizesine bakalım; o işitsel bir tecrübeydi değil mi? Sürekli ışığını koruyan, cazibesini kaybetmeyen, evrensel bir mucize.

Allah Kur'an' a iki şey koydu: mana ve mucize. Manayı tercümeyle anlamaya çalışırız. Ama en iyi tercüme dahi en fazla mesajın bir kısmını yakalamaya çalışacaktır. Mucizeyi yakalamaksa imkansızdır. Kur'an'ın mucizesi yalnızca Allah'ın kelimindedir; kendi söz seçiminde. Onu mucizevi yapan budur.

Tercümenin mucizeyi yakalamada ne boyutta aciz olduğuna bir örnek verelim.

Allah (c.c) Müddessir Suresi' nde **رَبِّكَ فَكَبِّرْ** buyuruyor. **رَبِّكَ** derken duyduğumuz ilk harf "ر" (ra), **فَكَبِّرْ** derken duyduğumuz son harf yine "ر" (ra) harfi. İkinci harf "ب" (be), sondan ikinci yine "ب" (be). Üçüncü harf "ك" (kef), sondan üçüncü "ك" (kef). Geriye ve ileriye aynı şekilde hecelenmiş. İşte bu, ayetin bir mucizesidir. Peki tercümesi ne?: "Sadece Rabb'ini yücelt." Hangi dile çevirirseniz çevirin bu mucizeyi tercüme edemezsiniz. İşte Kur'an'ın mucizesi Arapça' dadır.

Suyûtî'nin bu konuyla ilgili bir misali vardır. "Eğer birisi yaratıcı ile yaradılış arasındaki uzaklığı hayal edebilirse o zaman yaratıcının kelamı ile yaratılmışın kelamı arasındaki uzaklığı hayal etmeye başlayabilir. " Kur'an yaratıcının kelamı, meal ise yaratılmışın kelamıdır.

Çocuklarımız, gençlerimiz birçok sureyi ezberliyorlar ama ne anlama geldiklerini bilselerdi o ayetlere imanları farklı olmaz mıydı? Elbette ki onlar için daha fazla anlam taşırdı.

Bu yüzden bizim imanımızla sahabenin imanı arasında bir fark görürsünüz. En önemli sebeplerden bir tanesi onların Kur'an'ı işittiklerinde mesajı da mucizeyi de duymuş olmalarıdır.

Öyleyse tüm bunlar Arapça'nın talebesi olmak için bir sebep. Çünkü Kur'an'ın mesajındaki değerini de anlamak istiyoruz, onun mucizesinin güzelliğini de tatmak istiyoruz.

Kur'an'da 11 defa Allah Kur'an'ı Arapça ile nitelendiriyor. "Apaçık bir Arapça lisanı ile.." ifadesini kullanıyor Kur'an'ı tarif ederken Rabbimiz. Vahyin mührünün yani kapanışının Arapça ile olması asla tesadüf olamaz. Elbette ki bütün dilleri Allah yarattı, dillerden birine de olağanüstü bir açıklık vererek onu diğerlerinin üzerinde onurlandırdı.

"En hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir" diyen peygamberin sahabesi bile birbirlerine, çocuklarına Arapça öğretmeyi nasihat ediyorlardı; Arap olmalarına rağmen. Hz. Ömer, "Arapça öğrenin çünkü dininizin bir parçasıdır." der. Neden? Çünkü Arap dili doğru din anlayışını muhafaza eder. Namazlarımızı muhafaza eder. Anlayarak namaz kılsak, günde beş vakit Allah'ın hayat konusunda tavsiyesini almamız anlamına gelecek.

İnsanları Arapça öğrenmekten alıkoyan yaygın bir sebep ise Arapça'nın zor olduğuna dair kendi kanaatleridir. Ancak Allah, Kur'an'ı zikir için kolay kıldığını kendi kitabında söylüyor Kamer Suresi'nde. Kur'an'ın kolaylaştırılmış olması Allah'ın garantisidir. Onu yalnızca Arap olanlar için değil herkes için kolay kıldı. Eğer Kur'an'ı öğrenmedeki niyet Allah'ı hatırlamaksa kolaylaştırdı. Arapça ilmini öğrenmek zor geliyorsa iki katı sevap alınacağına dair bir de hadis var ayrıca.

Arapça'yı öğrenmemek için bir sebep kaldı mı?

Nasıl Arapça öğrenileceği konusunda en büyük önerim: "niyet". "Öğreniyorum çünkü Kur'an'ın mucizesini tatmak, Allah'ı zikretmek; hatırlamak istiyorum. " diyorsanız, niyetiniz buysa işin yarısı tamamdır bile. Çünkü zor olacak olan şeyi artık Allah kolaylaştırmıştır.

İşin yarısı budur: "niyet". Diğer yarısı ise "çaba".

Gayret bizden, başarı Allah'tandır.

Semra Güler

